

“Què passaria si en un futur superpoblat hem de renunciar a enterrar els morts?”

Gerard Guix (Vic, Osona, 1975), narrador i dramaturg que ja compta amb una extensa obra editada, publica a Columna la novel·la *El cementiri*, de ciència-ficció.

—Com dieu en una nota, amb el mateix títol d’*El cementiri* vàreu escriure una obra teatral que el director va adaptar sense que quedés gairebé res de la història i del concepte originals. Aquesta desafortunada adaptació és el que us ha impulsat a convertir-la en novel·la?

—Sí. Me’n va quedar una espina clavada durant molts anys. Era una història que havia treballat molt i amb molta il·lusió i me’n va quedar un mal gust de boca. Vaig madurar el projecte mentre els drets no venci, cinc anys, i vaig proposar a Columna de reinventar el text i convertir-lo en novel·la.

—Bo i conservant la mateixa trama, la mateixa idea?

—Vaig mantenir-ne la base, els dos personatges i un sol espai, el cementiri. El que he canviat, i potser és el que es nota més, és que agafa més pes l’ambientació i la relació entre els personatges. La novel·la permet viatjar al passat a través de les ments dels personatges i això ha fet créixer la història. I també el món futurista, que a l’obra era llunyà i ara adquireix més relleu, tot i que continuï essent una cosa secundària.

—La novel·la permet ficar-te al cap dels personatges.

—Exacte. Pots viure els seus pensaments, els seus neguits, pots viatjar a través dels seus records, de les seves pors. A l’obra de teatre la reflexió quedava enterbolida.

—Però heu mantingut l’espai únic i els dos personatges, ja no per exigències teatrals, suposo.

—He mantingut aquest condicionament perquè el fet de limitar-te tant fa que després pugui créixer el que és important, que és la història i els personatges. Aquesta economia de recursos t’obliga a posar-hi molta atenció per tal que la història sigui interessant i vagi cap a algun lloc, i els personatges estiguin ben construïts.

—Que volíeu indicar amb el fet que en aquest món futur estarà prohibit enterrar els morts?

—El fet d’enterrar els morts és un moment important. En un món futur superpoblat, què passaria si haguéssim de renunciar

JORDI PLAY

Gerard Guix publica a Columna la novel·la *El cementiri*, reelaboració d’un text teatral que va escriure fa anys.

ar a aquesta cosa tan important i característica d’Occident. Era confrontar la societat amb un dilema moral de molt de pes.

—Però només hi ha un rebel, una dona. La societat ho acceptarà bé.

—Sí. Seria com un reflex de la societat actual, que de rebels n’hi ha pocs. Tothom es queixa, però de rebels amb empena per a fer coses grans i promoure revolucions, n’hi ha pocs. La societat actual, com la futura de la novel·la, és una societat presa pel poder i la comoditat. Ens queixarem, sí, intentarem canviar coses, però no farem res si hem de sacrificar la comoditat, el benestar. I en aquesta societat futura això penso que encara serà més accentuat.

—Ara de la novel·la es podria fer una adaptació teatral, diferent de la que es va veure?

—Sí. I seria millor que el text teatral, perquè manté la frescor i la potència i alhora té una cosa que abans no tenia, el punt reflexiu sobre els problemes morals i ètics.

Ara té més entitat. Penso que ha crescut. A més, quan la vaig escriure era més jove i d’aleshores ençà he tingut unes vivències que m’han fet canviar evidentment d’opinions, de punts de vista, i això ha fet que el text hi guanyés. El fet d’haver-lo retingut set anys m’ha permès donar-li el pes i l’estructura que la història es mereixia.

—La contracoberta diu que us heu inspirat en els mons distòpics de les novel·les futuristes d’Orwell, Bradbury i Dick, i en *Cims borrascosos*. També per fer l’obra de teatre?

—No. A l’obra no hi havia cap referència a aquests autors. Però en escriure la novel·la vaig veure que havia de crear un món distòpic futurista i vaig pensar que seria interessant aprofitar els mons de tots tres autors, barrejats, per situar-hi la història i no caure en l’error de voler ser original volent explicar un món futur que ens han explicat mil vegades. I pel que fa a la novel·la d’Emily Brontë, volia que el món oníric del cementiri fos molt distant del de la ciència-ficció i la novel·la em donava aquest paisatge. I a més em permetia establir un contrast entre un món tecnològic molt desenvolupat i un espai sense cap rastre de tecnologia.

Lluís Bonada